

Titel, der var adskilligt højere, end han efter sin Fødsel, sit Dannelsesstrin og sine Formuesomstændigheder havde kunnet vente.

Dog, da hun blev ældre, og Blodet gik af Kog, meldte Samvittigheden sig med Fordring paa sit Tilgodehavende forøget med de sædvanlige Aagerenter. Hofjægermesterinden var i de senere Aar bleven meget religiøs. En vis Pastor Blomberg, der var Præst i Nabosognet, havde i saa Henseende haft stor Indflydelse paa hende. Det var ingen af disse sværmeriske Bodsprædikanter, der paa andre Kanter af Landet manede Middelalderen op af Graven. Det var tværtimod en meget jævn og saare menneskelig Præst, der afskyede al Overspændthed, — en frejdig, trøstefuld Forkynder af et hyggeligt Hverdagsevangelium, som ikke krævede uoverkommelige Opofrelser i Henseende til Livets Behageligheder og derfor havde vundet mange Tilhængere.

Hofjægermesterinden var uendeligt taknemlig over saa let at have fundet Tilgivelse og Hvile i Kirkens Arme. Hun helt forelskede sig i denne Kristendom, der var saa rørende fordringsløs. Kunde det endnu maaske falde hende lidt vanskeligt at huske sine Andagtsstunder, og kneb det undertiden med at finde den rette, barnligt tillidsfulde Tone i Henvendelserne til den Højeste, saa var hun til Gengæld levende optaget af at følge med i Tidens mange religiøse Brydninger. Hen-